

Zoek ›

[Home](#) › [Recensie: Mazing](#)

Recensie: Mazing

Dansers en publiek slaan handen in elkaar

05 December 2016 | [Cultuur](#) | Recensie | Auteur(s): Simon De Smet

 Delen

 Tweet

 Delen

In de performance 'Mazing' van Vera Tussing stuurt het publiek de dansers aan. Een tactiele voorstelling over verbondenheid.

Bij aanvang van de voorstelling wordt het publiek gevraagd om

jassen aan de kant te hangen, schoenen uit te doen en plaats te nemen op de stoelen: stoelen, die zorgvuldig uitgezet zijn op een wit vlak in de vorm van een strakke rechthoek. Eenmaal gezeten, zegt het buikgevoel al snel dat *Mazing* geen doordeweekse voorstelling wordt en dat onze positie als toeschouwer, betrekkelijk dicht tegen de dansscène - als het er al niet op is - ook geen toevalligheid is.

May I touch you?

Dat buikgevoel zit er inderdaad niet naast. *Mazing* is een voorstelling die de verbondenheid tussen mensen in een digitale samenleving bevraagt. Hoe intens zijn onze persoonlijke contacten nog in een tijdsgewricht van netwerkevents en *Facebook likes*? Dat doet ze door het publiek rechtstreeks aan te spreken. Met het eenvoudige '*May I touch you?*' zoeken vijf dansers het lichamelijke contact op met de toeschouwers en geven hen een essentiële rol in de voorstelling.

Over de volledige scène ontrollen zich acties waarbij het publiek impulsen geeft aan de dansers, impulsen gaande van tegengewicht bieden tot dansers aantrekken en afstoten. Het creëert een situatie, met een sterk improvisatorisch karakter, die bepaalde 'macht' in handen van het publiek legt. De weigering van contact of miscommunicatie hebben een reële impact op het verloop van de dans. Impliciet legt Vera Tussing hier de afhankelijkheid van de dansers ten opzichte van het publiek bloot. Voelt die laatste zich niet verbonden, dan staan de dansers machteloos.

De dansers staan machteloos wanneer het publiek zich niet verbonden voelt

Tegelijk blijft het aspect participatie redelijk oppervlakkig. Als toeschouwer zit je met je neus op de dans en neem je deel wanneer ernaar gevraagd wordt, maar je wordt niet uit je comfortzone getrokken. Er zijn momenten in *Mazing* waarop je

nog meer deel van het geheel wil zijn. Hoever is het publiek bereid om mee te gaan? Het spanningsveld rond die vraag wordt niet aangesneden, hoewel het een extra dimensie aan de voorstelling had kunnen geven.

Rave section

De *Rave section* is zo een concreet moment in de voorstelling waarop sommige toeschouwers zichtbaar de drang voelen om hun plaats te laten voor wat het is, en mee te dansen op de pompende beats die de zaal vullen. Het is een *Trainspotting*-achtige dansscène die de samenhang van de underground clubcultuur naar boven brengt. Mensen zijn verenigd in hun persoonlijke beleving van dans en muziek, weg van alle besognes.

Met *Mazing* brengt Vera Tussing een dansperformance die het publiek van bij het begin op scherp stelt. Door een begrip als verbondenheid te bevragen, plaatst de artieste ons voor een op het eerste zicht banale vraag: hoe zijn wij verbonden? Een vraag die ze ontleedt en uitpuurt tot de essentie: lichamelijk contact. De virtuele vriendschappen voorbij, toont *Mazing* dat echt lichamelijk contact de dichtste verbondenheid is die we kunnen ervaren. Een voorstelling die de wand tussen publiek en dansers sloop, maar daarin nog een stap verder mocht gaan.